

stemmelse, givne af Kongen for Embedsmændene, til at rette sig efter indtil videre.

**Tsberning:** Naar det ærede Medlem reiste Tvivl om, hvorvidt den Forordning, jeg har citeret, er en Lov eller blot en Kongelig Befaling, som er udgaaet til Embedsmændene til Efterlevelse, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at der i dens Indhold findes Forskjelligt, som ikke angaaer de Kongelige Embedsmænd, men som umiddelbart angaaer Borgerne i Staten, og naar det ærede Medlem i en saa tidlig Tid som den vilde prøve paa at undersøge, hvad der skal kunne kaldes Lov og hvad Ministeriet for Diebliffet kunde rokke ad den administrative Bei, saa vilde vi komme i den alleryderste Forlegenhed, og saa var der intet Andet, for os at gjøre, for ikke at leve i et Land, hvor vi bildte os ind, at der bestod Love, som dog imidlertid ikke vare Andet end Forordninger, som Regjeringen kunde kalde tilbage, — saa vilde vi, siger jeg, blive nødte til her at indbringe et Forslag, ved hvilket vi sagde, at alle Kongelige Forordninger, udgivne inden den 5te Juni 1849, skulde betragtes som Love. Der vilde ikke være nogen Fare derved; thi forsaavidt der maatte indtræde Forandringer i dem, kunde der jo komme en Lov, som undtog det, man vishede undtaget; men den modsatte Tvivl vilde være ligesaa farlig som den Tvivl, der kan reises om, hvem der var berettiget til at forklare Grundloven. Vi maae holde fast ved, at hvad der i en Række af Aar har staaet i vore Lovsamlinger betragtes som Love og som indeholdende Bestemmelser til Efterlevelse for alle Borgere, at det maa have Lovskraft, selv om det i mange andre Henseender, efter sin Natur, kunde synes at være administrativt. At en Regjering og en Regjeringsmand har kunnet hensesidde denne Lov overhørig i en Række af Aar, har noget ganske Andet at betyde; det ligger jo nemlig deri, at Lovgivningsmagten og Udøvelsesmagten faldt sammen under den samme Personlighed, og naar han kunde tie dertil, var der Ingen, der væsentligt havde Noget at besvale; de Bedkommende kunde henvende sig til ham med en Bøn, men de havde ingen Recurs til Domstolene. Men efter den 5te Juni 1849 har dette Forhold forandret sig, og enhver

Borger, der føler sig læderet derved, at denne Lov ikke bliver sat i Udøvelse af Ministeriet, maatte efter min Dverthyning være berettiget til at sagsøge Ministeriet til en personlig Stadeserstatning; thi denne Forordning staaer som Lov.

Naar nu det ærede Medlem siger: Hvorfor skulle ikke de Regler, som vi hidtildags have tænkt os som velstikede til at staffe Afløsning paa Fæstegods af denne Natur under offentlige Stiftelser, som ere stillede lige med det private Fæstegods, hvorfor skulle disse Regler ikke opføres her i Forslaget, og hvorfor foreslaaes her andre Regler, saa svarer jeg dertil, at, naar jeg har seet mig nødt til at træde ud af Fællesskabet med det almindelige Fæstegods, fordi alle de Forhaabninger, Løfter og Tilfagn, som her have været givne, hidtildags ikke ereblevne holdte, saa har det været nødvendigt og rigtigt for mig, fra mit Standpunkt, at træde nærmere til den Lov, som afgjør Gjenstande, der ligne det foreliggende Tilfælde mere. Vil man føre disse Lovgivningsbestemmelser nærmere over til det, som har været antaget for at skulle være Almindeligt, saa ligger det for til 2den Behandling; det er jo ikke viist tilbage, fordi det ikke staaer i Forslaget; det ligger, som sagt, for til 2den Behandling, men jeg vilde have havt Uret, om jeg ikke havde holdt mig til den Analogie, som ligger nærmest. Hvorfor have vi troet roligere at kunne optage dette forskelligartede Fæstegods i Loven om Fæstegodset i Almindelighed? Det er, fordi Ingen af os kunde drømme om, at den Regjering, som daglig talte til os om Tilboielighed til at see Fæstegodset afløst, om Dufte om at see Selveiendom indført, om det Brittsværdige i at see Frivilligheden træde frem, skulde blive næsten mellem de Ufrivilligste, noget Saadant har Ingen af os kunnet formode — jeg siger næsten mellem de Ufrivilligste, thi her taler jeg, og det er netop en Grund, hvorfor jeg har valgt dette Sted, netop om en Dmgivelse, hvor der er to Godseiere, som fortjene Berømmelse for de Bestræbelser, de have viist for Selveiendoms Fremme; jeg sigter nemlig baade til den, som eier Dallund, og den, som eier Gyldensteen; de ligge deromkring, og